

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Nógrád Megyei Bíróság a Kardon Ügyvédi Iroda (...., ügyintéző: dr. Kardon László ügyvéd) általképviselt *S-M. Kft. (....) felperesnek* - *S. N..L (....) alperes* ellen *kártérítés és járulékai megfizetése* iránt indított perében meghozta a következő

í t é l e t e t :

A bíróság a *felperes kereseti kérelmét e l u t a s í t j a .*

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül, fizessen meg az alperesnek 40.000.- (Negyvenezer) forint perköltséget.

Az ítélet ellen, a kézbesítéstől számított 15 napon belül, fellebbezéssel lehet élni, amelyet, előterjesztése, esetén a Nógrád Megyei Bíróságnál kell benyújtani.

A fellebbezési határidő lejártá előtt előterjesztett közös kérelem alapján a felek a fellebbezés tárgyaláson kívüli elbírálását kérelmezhetik, illetve a fellebbezésben a tárgyalás tartása kérhető akkor is, ha a fellebbezés csak az ítélt indokolása ellen irányul.

I n d o k o l á s :

Az alperes az I.L.Kft. ügyvezetőjévé került megválasztásra 1993. január 15. najától 1998. január 15. napjáig terjedő időszakra.

Az 5.000.000.- forint törzstőkéjű gazdasági társaságnál a törzstőke ¼-ed részét meghaladó értékű szerződésekhez a taggyűlés jóváhagyására volt szükség.

A felperes jogelődje, más alperesekkel együtt, az alperessel szemben kártérítési követelést érvényesített, többek között arra hivatkozással, hogy a felperesi jogelőd gazdasági társaság taggyűlése a törzstőke ¼-ed részét meghaladó értékű szerződéseket nem hagyta jóvá.

Ez a kereseti kérelmet a bíróság a 2008. április 23. napján kelt 10.P.20.163/2005/72. sorszámú ítéletével elutasította.

Ez ellen az ítélet ellen előterjesztett fellebbezés elbírálása során a Fővárosi Ítéltábla a 9.Pf.21.111/2008/8. sorszámú részítéletével az alperessel szemben előterjesztett 31.878.000.- forint és járulékai megtérítése iránti kereseti kérelem tárgyában az elsőfokú ítéletet hatályon kívül helyezte és ebben a keretben a bíróságot újabb tárgyalásra és újabb határozat hozatalára utasította.

Ennek a döntésnek az indokolása szerint a felperesi jogelődnek a Verőce-marosi sóderbányában megtalált pénzügyi bizonylatai alapján elvégzett APEH ellenőrzésből arra lehet következtetni, hogy az ellenőrzésről készül jegyzőkönyvben számszerűsített bizonylatok tanúsága szerint a felperesi jogelődtől származó kiadási pénztárbizonylatok kerültek vizsgálatra, amelyek szoros elszámolású bizonylatok és ezeken a bizonylatokon a felperesi jogelőd kifizetéseket teljesített az O.Kft. részére. Ha ezekről a kiadási pénztárbizonylatokról, azok hamisított volta nem állapítható meg, úgy azok tényleges kiadásokat tükröznek, ezzel szemben pedig az alperest terheli annak igazolása, hogy ezek valóságos gazdasági eseményekhez kapcsolódnak és ezek a felperesi jogelődnek kárt nem okoztak.

A megismételt eljárásban a felperes a kereseti követelését 31.878.000.- forint és járulékai erejéig tartotta fenn.

Az alperes ennek a kereseti kérelemnek az elutasítását kérelmezte.

A bíróság a felperes kereseti kérelmét az alábbiak miatt nem találta megalapozottnak.

A megismételt eljárásban a felperes az iratokhoz csatolta az APEH Kelet-budapesti Igazgatósága által 2001. szeptember 11. napján készített ellenőrzési jegyzőkönyvben szereplő kiadási pénztárbizonylatok példányait.

Ezekből a kiadási bizonylatokról azonban semmilyen módon nem állapítható meg, hogy ezek az I.L. Kft. működése során kerültek volna kiállításra. Ezeket a pénztárbizonylat tömböket ugyanis a használatbavételt megelőzően senki nem érvényesítette aláírással és bélyegzőlenyomattal és egyes kiadási pénztárbizonylatokon sem került bélyegzőlenyomat alkalmazásával feltüntetésre az, hogy ennek a bizonylatnak a kiállítására melyik gazdasági társaságnál került sor.

Csak feltételezni lehet, hogy ezeket az azonosíthatatlan kiadási pénztárbizonylatokat az adóellenőrzés azért tekintette az I.L.Kft. kiadási pénztárbizonylatai példányának, mert azokat ennek a gazdasági társaságnak a képviselőjére jogosult ilyen megjelöléssel nyújtotta be.

Nincs azonban az ellenőrzésről készült jegyzőkönyvben semmilyen adat, amely utalna arra, hogy az adóhatóság ezeknek a bizonylatoknak a azonosítását elvégezte.

A kártérítési perben azonban nem volt mellőzhető, hogy a bíróság értékelje, a kiadási pénztárbizonylatok rendelkezésre álló tőpéldányai alapján az alperes kártérítési felelőssége megállapítható-e.

Az adóhatóság az eléje terjesztett kiadási pénztárbizonylatok tőpéldányait, azok sorszáma, kelte, megnevezése, az azokon szereplő számlaszám hivatkozás és összeg adatok alapján táblázatba foglalta és ebből megállapította, hogy ezeknek a kiadási bizonylatoknak az alapján az O.Kft. felé 1996. és 1997. évben milyen összegű kifizetés állapítható meg.

A kiadási bizonylatok tőpéldányain kívül azonban semmilyen más iratot megvizsgálni nem tudott, így azt volt kénytelen megállapítani, hogy a kiadási pénztárbizonylatok tőpéldányain feltüntetett számlaszámokon, sem eredetben, sem másolatban, számlák nem állnak rendelkezésre, a kiadási pénztárbizonylatok tőpéldányain feltüntetett számlák az I.L. Kft. könyvelési adataiban nem azonosíthatóak, és nem állapítható meg az sem, hogy kiadási pénztárbizonylatok tőpéldányain szereplő tételek a társaság 1996. és 1997. évi könyvelésében az általános forgalmi adó nyilvántartásban szerepeltek-e.

Ha az adóhatóság fenti megállapításaihoz hozzá vesszük azt a tényt, hogy az adóellenőrzés során szerepelt kiadási pénztárbizonylatok tőpéldányain semmilyen olyan jelzés nincs, amelyek következtében ezek a kiadási pénztárbizonylatok az I.L.Kft.-hez volnának kapcsolhatók, valamint azt a tényt is, hogy az azokon szereplő és az O.Kft. felé történt kifizetések teljesítése az által sincsen bizonyítva, hogy ezekről a pénztárbizonylatokról a büntetőeljárás során akár az alperes, akár pedig az O.Kft. ügyvezetője milyen nyilatkozatot tett.

Az alperes ugyanis a kiadási pénztárbizonylatokon történő kifizetések megtörténtéről nem tudott nyilatkozni, az O.Kft. ügyvezetője a kiadási pénztárbizonylatok tőpéldányainak elétárása alapján is csak valószínűsítette, hogy az azokon feltüntetett összegeket átvették.

A büntetőeljárás irataiból sem állapítható azonban meg, hogy a hatóság a tőpéldányban rendelkezésre álló kiadási pénztárbizonylatokat milyen tény alapján tekintette az I.L.Kft. által kibocsátott iratnak. Csak valószínűsíthető, hogy azért, mert eléje is, mint az adóhatóság elé, ezek az iratok úgy kerültek beterjesztésre, mint az I.L.Kft. kiadási pénztárbizonylatainak tőpéldányai.

A büntetőeljárás során vizsgálat tárgyát képezte az is, hogy ezeket a kiadási pénztárbizonylatokat ki állította ki, és ennek során az került megállapításra, hogy valószínűsíthetően O.L.-né.

A jelenlegi perben a felperes nevezett személyt tanúként meg is jelölte a kiadási pénztárbizonylatok kiállítására vonatkozóan, azonban az ő tanúkénti meghallgatására

azért nem kerülhetett sor, mert nevezett a megadott lakcímén nem volt elérhető, házastársának nyilatkozata szerint már huzamosabb ideje ismeretlen helyen tartózkodik.

A felperesi követelés alapjául megjelölt kiadási pénztárbizonylatok tekintetében tehát a bíróságnak ezeket a tényeket kellett a Polgári Perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 206. § (1) bekezdése alapján értékelnie.

Az értékelésnek az eredményeként pedig azt állapította meg, hogy a felperesi követelés alapjául megjelölt kiadási pénztárbizonylatok tőpéldányairól a jelenleg rendelkezésre álló adatok alapján nem állapítható meg, hogy azokat a felperes jogelődje állította ki, tehát azok a felperesi jogelőd által teljesített tényleges kiadásokat tükrözik.

Az, hogy ezek a kiadási pénztárbizonylatok az adóhatósági ellenőrzésben, illetve büntetőeljárás nyomozási szakaszában úgy kerültek kezelésre, mint az I.L.Kft. által kiállított pénztárbizonylatok, ezt a következtetést azért nem gyengítik, mert nincsen adat arra vonatkozóan, hogy ezek a hatóságok a kiadási pénztárbizonylatokat ebből a szempontból is megvizsgálták volna.

Nem lehet tehát megállapítani, hogy az adóhatóság az ellenőrzési jegyzőkönyvben a felperesi jogelőd kiadási pénztárbizonylataként kezelt bizonylatokról milyen tények alapján állapította meg azt, hogy ezeket a felperesi jogelőd bizonylatainak kell tekinteni, de nem állapítható meg a nyomozóhatóság eljárásának adataiból sem, hogy a nyomozóhatóság milyen tényekből vont le ilyen következtetést.

Ezek alapján megalapozott az a következtetés, hogy ezek a hatóságok csupán azért tekintették ezeket az iratokat a felperesi jogelőd I.L.Kft. bizonylatainak, mert ennek a Kft-nek, illetve jogutódjának képviselője azokat így terjesztette be.

Az új eljárásban beszerzett bizonyítékok alapján tehát a bíróság nem látta megalapozottnak a másodfokú bíróságnak azt a következtetését, hogy az adóellenőrzési jegyzőkönyvben felsorolt kiadási pénztárbizonylatok igazolnák azt, hogy az azokon az O.Kft. féle teljesített kifizetések a felperesi jogelődtől származtak és, hogy azok ténylegesen meg is valósultak.

A kártérítési követelés alapjául szolgáló tényeket pedig a Pp. 164. § (1) bekezdése értelmében a felperesnek kellett volna bizonyítania. Ennek a bizonyításnak a keretében az iratokhoz csatolt kiadási pénztárbizonylatok ennek a ténynek az alátámasztására sem önmagukban, sem az ezekkel a bizonylatokkal kapcsolatos adóellenőrzési és nyomozóhatósági megállapításokkal együtt sem alkalmasak, ezért a bíróság arra a következtetésre jutott, hogy a perben a felperes az alperessel szembeni követelése fennállását bizonyítani nem tudta.

A bizonyítás sikertelensége a felperes terhére esik, ezért ennek következtében a bíróság a felperes kereseti kérelmét utasította el.

A pervesztes felperest a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte az alperesnek a perindítással felmerült perköltsége megtérítésére.

Az ítélet elleni fellebbezési jogosultság biztosítása a Pp. 233. § (1) bekezdésén, a fellebbezési tájékoztató pedig 220. § (3) bekezdésén alapul.

Balassagyarmat, 2010. november 11.

Dr. Takács László sk.
bíró